םג א מיי׳ פכ״ה מהל׳

לעזי רש"י

בטיי"ל. חלק מהמשקוף

אהלות פי"א מ"ז. ב) ל"ל על האסקופה כולה כו׳ רש״ל, ג) [בס״ל: אין מבטלוז. ד) זה הוא דבור הוא דבור בפני עלמו. מהר"ם, ו) ל"ל אלא. רש"א,

ה"ג ותני עלה ורבי יוםי מטהר אהייא אי נימא אסיפא תנא המא נמי טהורי מטהר אלאין דקאמר ת"ק הבית טמא אי משום דדרך טומאה ללחת כו' ולא גרסינן אלא לאו ארישא. דהא ברישא בהדיא תנן בה ורבי יוסי מטהר: אי נימא אסיפא. וכדקתני הא ת"ק נמי מטהר: אלא.

שמעיה לת"ק דקאמר הבית טמא כל היכא דמשכחת חדא מהנך תרי טעמי אי משום דרך טומאה לנאת כגון רישא דיש בה פותח טפח דחין כאן טומאה טמונה אלא משום דסופה לנאת ואי משום דטומאה טמונה בוקעת מדנקט רישה יש בה פותח טפח ותנה סיפה עלה העמידה בפתח ופתחה לחוץ הבית טהור ושמעינן מינה טעמא דיש בה פותח טפח דחין כאן אהל טומאה טמונה הא אין בה פותח טפח אפילו העמידה בפתח ופתחה לחוץ הבית טמא מפני שטומאה טמונה בוקעת והוי כאילו מוטלת בקרקע הבית והבית מאהיל עליה: וקא"ל ר' יוסי. ברישא דקאמרת גבי יש בה פותח טפח הבית טמא מפני שדרך טומאה לנאת יכול הוא להוציאה לחצאין: ודקאמרת. בסיפה הבית טהור וטעמה חמשום דנהט ברישה יש בה פותח טפח הה אין בה פותח טפח הבית טמא משום דטומאה טמונה בוקעת לאו מילתא היא דטומאה טמונה אינה בוקעת: הכלב שאכל בשר המת ומת הכלב. דאילו חי אפילו נכנס לבית הבית טהור כדאמר בבהמה המקשה (לעיל דף עא.) דטומאה הבלועה בבעלי חיים אינה מטמאה: ומוטל על האסקופה. ולוארו לפנים: אם יש בלוארו פותח טפח. רוחב טפח בלוחרו: מביא את הטומאה. חמשום דדופנו העליון מאהיל על הטומחה ורחשו השני ממשיך החהל לבית ויולאה דרך פיו לבית ואע"ג דאין לה אהל שחללו טפח סבר ר"מ דממשיך

הואיל ורחבו טפח: ואם לאו אין מביא את הטומאה. דכל שאין בו רוחב טפח אינו אהל כדתנן (אהלות פ"ג מ"ז) טפח על טפח על רום טפח מרובע מביא את הטומאה: רבי יוםי אומר רואים את הטומאה. קס"ד דה"ק בודקין בגופו את מקום הטומאה אם היה מן המשקוף ולפנים: הבים טמא. השתא קס"ד יואדאין בנוארו טפח קאי דקאמר ר"מ הבית טהור וקא"ל רבי יוסי אם הטומאה מן המשקוף ולפנים אע"פ שאין בצוארו רוחב להיות הוא אהל הרי יש כאן אהל גדול שהבית מאהיל על הטומאה וסתם חלל הגרון אין בו טפח והויא לה טומאה טמונה: מן המשקוף ולחוץ הבית טהור. שהרי אין כאן לא בית מאהיל ולא אהל טפח שיהא ממשיכה לחוך הבית: פיו לפנים. ונקב זנבו לחוץ הבית טהור אם טומאה מבחוץ ומשום המשכה לא מטמאינן ליה שהרי אין דרך מאכל לנאת דרך הפה אלא דרך השוליים נקב הריעי: פיו לחוץ.

ותני עלה רבי יוםי מטהר אהייא אילימא אסיפא ת"ק נמי מהורי קא ממהר אלא דקאמר ת"ק מומאה בתוכה הבית ממא אי משום דדרך מומאה לצאת ואי משום דמומאה ממונה בוקעת וקא"ל רבי יוסי דקאמרת דרך טומאה לצאת יכול הוא להוציאה לחצאין או לשורפה במקומה ודקאמרת מומאה ממונה בוקעת מומאה ממונה אינה בוקעת ורמי דר' יוםי אדר' יוםי דתנן יהכלב שאכל בשר מת ומת הכלב ומומל על האסקופה ר"מ אומר אם יש בצוארו פותח מפח מביא את המומאה ואם לאו אינו מביא את המומאה ר' יוםי אומר ארואין מו מכנגד השקוף ולפנים הבית ממא מכנגד השקוף ולחוץ הבית מהור רבי אלעזר אומר פיו לפנים הבית מהור פיו לחוץ הבית ממא מפני שמומאה יוצאה דרך שוליו רבי יהודה בן בתירא אומר בין כך ובין כך הבית ממא מאי לאו אאיז בצוארו פותח מפח קאי רבי יוםי וש"מ מומאה ממונה בוקעת אמר רבא רואין את חלל המומאה קתני ורבי יוסי בתרתי פליג וקא"ל לר' מאיר דקאמרת כי יש בצוארו פותח מפח מביא את המומאה אנן בתר חללה אזלינן ודקא אמרת פ פ(הבית) כולו ממא מכנגד השקוף ולפנים הבית ממא מכנגד השקוף ולחוץ הבית מהור רב אחא בריה דרבא מתני לה בהדיא רבי יוםי אומר רואין את חלל הטומאה ומאן תנא דפליג עליה מ רבי שמעון הוא דתניא ר"ש אומר

שלש

אנן בתר חלל אולינן. ור״מ דלם בעי חלל טפח לטעמיה דחית ליה בפ"ק דשבת (דף ז:) דחוקקין להשלים גבי זרק ונח בחור כל שהוא ונהי דבפ"ק דערובין (דף יא:) גבי כיפה לא אמר חוקקין להשלים אלא כשיש ברגליה ארבע ה"מ גבי מוחה דכתיב סשוב אטרין ובשעריך חשוב (דברים יא) אבל בעלמא אפי׳ אין שם ד׳ חוקקין ול"ע שם די ונראה דהך שמעתא מיירי כשאין טפח מן השקוף ולחוץ וכשסוגרים

הדלת הוא כאהל בפני עלמו ואין אהל פחות מטפח היור׳ אלעזר אמר

אם יש בצוארו פותח מפח כו'. תימה אי לוארו של כלב חשיב דבר

מאיר אית ליה חוקקים להשלים מ"מ הא ממעט הבשר את האויר מטפח

ואינה יכולה טומאה לבא ואי חשיב דבר המקבל טומאה היכי קאמר ר׳

שאין מקבל טומאה כי יש בלוארו פותח טפח מאי הוי נהי דרבי

יוסי רואים את חלל הטומאה הא

אם אין בחללה טפח אינו מביא ואמאי

והא אינו יכול לחוץ והרי הוא כפתוח

לבית ומיהו אפשר דמ"מ לרבי יוסי

הבית טהור דכיון שאין בחלל טפח אין

כאן אהל שימשוך טומאה לבית ופוסקת

הטומאה בחוץ אך קשה נהי דבשר

אפשר שאינו חולך עלמות אמאי אין

חוללים וי"ל כיון דאית ליה לר"מ חוקקין

ויש בהם אויר קלת דהעלמות אין

סותמים כל הנקב אלא ממעטין

ומסתמא אין מבטליום וסופו להוליאם

משם לא חיילי כדפרישית פ׳ לא יחפור

(ב"ב דף יט:): באר לאו אאין

בצוארו פותח מפח. וכואין היינו

רואין את הטומאה אם היא כנגד השקוף או לא: אמר רבא ה"ק בו'.

לא הוה מלי למימר דאיש בלוארו פותח

טפח קחי ולח בח לחלוק חלח דלח חשיב לשקוף חהל ורוחין חצוחר כלב

קאי דלא שייך למימר לשון רואין אהא

דהא מונח קמן אלא אטומאה שהיא

בפנים או אחלל שייך לומר רואין:

פיו לפנים הבית טהור לחוך הבית טמא מפני שטומאה יוצאה דרך שוליו ונראה דר׳ אלעזר לאו אכלב דרבי יוסי קאי דר׳ יוסי בכלב שיש בצוארו חלל פותח טפח איירי ורבי אלעזר שאין בחלל פותח טפח מדקאמר פיו לפנים הבית טהור י אלמא בסתם כלבים איירי שאין בצוארם פותח טפח: מאן תנא דפליג עליה דרבי יוםי ר"ש היא. פ״ה מאן תנא דאמר לעיל נוגע בחלי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל חלי זית טהור דלא מלטרף אלמא תרי שמי נינהו דאהל לאו היינו נגיעה וקשה דהתם אפי׳ רבי יוסי מודה בין לאביי בין לרבא דהא למעלה מטפח אהל בהמשכה הוא ונראה לפרש דאמאי דקאמר לעיל מאן האי תנא דחשיב לאהל נגיעה ר' יוסי מכלל דאיכא דפליג עליה וקאמר מאן הוי האי תנא:

ושוליו לפנים: **הבית טמא.** שהרי דרך פתח קטן הזה על כרחך היה סופה לנאת: בין **כך ובין כך.** פיו לפנים או פיו לחוץ בין טומאה מכנגד המשקוף ולפנים בין שהוא לחוץ בין שבצוארו טפח בין אין בצוארו טפח ואכולהו פליג פיו לפנים טמא ואע״פ שאין סופו לנאת דרך כאן קסבר שאף בדרך כניסתה היא מוציאה טומאתה אי נמי פעמים שהיה מקיא וכן שוליו לפנים מפני שדרכה לנאת דרך זה: **מאי לאו אאין בצוארו** טפח קאי רבי יוםי. ואמר דאם טומאה מן המשקוף ולפנים טמא ואע״פ שאין כאן המשכה מטמא ליה משום שהבית מאהיל על טומאה טמונה: אמר רבא. ר' יוסי לאו אאין בצוארו טפח קאי ולחומרא דהתם אפי' טומאה בפנים הבית טהור דטומאה טמונה אינה בוקעת אלא איש בנוארו פותח טפח קאי ולקולא דקאמר ר"מ אהל הנואר ממשיך הטומאה לבית הואיל ורחבו טפח ואע"פ שאין חללו טפח וקאמר ליה רבי יוסי רואין את חלל הטומאה חלל הלואר אם יש בחללו טפח ממשיך ואם לאו אינו ממשיך. והאי רואין את הטומאה לאו רואין את מקום שכיבת הטומאה קאמר דאמקום שכיבתה לא חיישינן דלא שני לן אם בבית אם לחוץ לבית שאין טומאת הבית אלא משום המשכה אלא רואין את חללה קאמר ודקמסיים בסיפא אם מכנגד המשקוף ולפנים כו' מילתא אחריתי היא: וב**סרתי פליג**. וה"ק ליה לר"מ דקאמרת לענין המשכה אם יש בנוארו כולו עם עובי דפנותיו רחב טפח ממשיך אנן חלל טפח בעינן: ודקאמרם על האסקופה כולה הביח טמא. ואע"פ שאין פיו מן השקוף ולפנים דקחשבת כל האסקופה כלפנים והאסקופה רחבה ושקוף מחותך בו שהדלת נוקף ושוקף בו כשסוגרין אותו ומההוא שקוף ולפנים הוי כלפנים: שקוף. בטי"יל בלע"ז כמו שאנו עושין למפחן ולמשקוף העליון מקום שהדלת נוקש עליהן. ולשון שקיפה היא הכאה שנוקש דבר על חבירו כדמתרגמינן חבורה (שמות כא) משקופי עלה נדף (ויקרא כו) טרפא דשקיף שדופות קדים (בראשית מא) שקיפן קידום חבוטות ברוח: **מאן חנא.** דלעיל (דף קכה:) דהנוגע בכחלי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל חלי זית דקתני טהור דלא מלטרפי אלמא מגע ואהל לאו חד שמא הוא ופליג אדר' יוסי דקרי לאהל נוגע:

שימה מהובצת לו ר׳ יוסי אומר רואיז את טומאה מכנגד השקוף: לן ודקא אמרת על האסקופה כולה טמא: . גן דפליג עליה דר' יוסי ר"ש הוא: **ד]** טהורי מטהר אלא דשמעיה דשמעיה מטהו אלא ושמעיה דקאמר ת״ק: **ל**] וטעמא משום דנקטת ברישא: משום דדופנו העליון נ״ב נ״א בס״י משום נ״ב נ״א בס״י משום דדופנו ראשו מאהיל וכו׳: ו השתא קס״ד דאדאין בצוארו טפח קאי: **ק**] אף . בדרך כניסתה היא מוציאה . טומאתה. (נ"ב וה"נ תניא) וכן שוליו וכו׳ כן מצאתי . בס"י אחד: